

DE JOODSE BRUILOFT HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, het huwelijk is geen instelling van mensen. Neen, het huwelijk werd door God ingesteld. Zodra Hij hemel en aarde, dieren, planten en de mens had geschapen, schiep Hij voor Adam een bruid, Eva, voegde hen samen in het huwelijk en zei: *“Het is niet goed dat de mens alleen is”*. De bijbel begint dus met een huwelijk (Gen. 2:18-24). Maar eindigt er ook mee! Namelijk het huwelijk tussen Christus en de Gemeente, Zijn Bruid (Openb. 21:2,9). Blijkbaar is het huwelijk voor God uitermate belangrijk.

Want God zoekt voor Zichzelf een volk, dat Hij als Zijn Bruid kan beschouwen. Hij zoekt een volmaakte Bruid, heilig en rein, zonder vlek of rimpel (Efez. 5:27; 2 Cor. 11:2). De bijbel verklaart dat Zijn zoeken naar een volk begon met het aannemen van Israël als Zijn Bruid, om vervolgens na het Offer van Jezus ook de heidenvolken in te voegen (Jes. 11:10; 49:6; Jer. 16:19-21; 1 Petr. 1:18-19). De Gemeente uit de heidenen maakt nu deel uit van de edele olijfbloom Israël en behoort nu samen met Israël tot Gods Bruid (Rom. 11).

Vijftig dagen nadat God Israël verlostte uit Egypte's slavernij, sloot Hij met hen een verbond bij de berg Sinaï. Dat verbond was een huwelijksverbond (Ex. 19:4-8; Jer. 2:2; Ezech. 16:8). God bood Israël een huwelijkscontract aan, hetgeen Israël accepteerde. Israël werd dus met God ondertrouwd en werd Zijn Bruid (Jes. 54:5-6). God gaf hen ook een groot aantal wetten, geboden en verboden (waaronder de Tien Geboden) als Zijn huwelijksvoorwaarden.

God gaf ook instructies voor het aardse huwelijk. Deze kunnen we lezen in de bijbel en in de Talmoed, d.w.z. de notulen van theologische discussies van Joodse bijbelgeleerden. Want God wilde het aardse huwelijk en gezin bescherming, normen en waarden geven ten voordele van betrokkenen en samenleving. Doch God wilde hiermee ook het verband mét en het belang ván het hemelse huwelijk tussen Christus en de Gemeente tonen, hetgeen helaas eeuwenlang voor Israël verborgen bleef (Efez. 5:31-32).

In deze bijbelverkondiging zullen we enkele aspecten van de Joodse bruiloft bezien, want in de bijbel wordt de terminologie van de Joodse bruiloft uit de tijd van het Oude Testament gebruikt om de relatie tussen Christus en Zijn Bruid te belichten. We zullen verrassende dingen ontdekken.

Het Joodse huwelijk was een verbond en de bruiloft bestond uit drie fases. Namelijk, ondertrouw, huwelijksceremonie en huwelijksviering.

Het huwelijksverbond

De man verwierf zijn vrouw met behulp van een contract. Dit contract was dus in feite een verbond (Hebr. *“beriet”* – ברית). Meer specifiek een huwelijksverbond.

Vaak koos de vader de bruid uit. Soms ook koos de zoon zelf zijn vrouw, zoals in geval van Simson (Richt. 14:1-10) en van Jakob (Gen. 29:15-30). Soms maakte de vader gebruik van de diensten van een huwelijksbemiddelaar (Hebr. *“sjadchan”* – שדכן), zoals Abraham gebruik maakte van de diensten van zijn knecht Eliëzer (Gen. 24). De bemiddelaar was een persoon van hoogstaand karakter en integriteit en de juiste persoon om de geschikte bruid te vinden. Het succes van de zoekactie hing vaak van hem af.

God beschouwde het huwelijksverbond als een bloedverbond, een overeenkomst die de partijen als het ware ten koste van hun eigen bloed moesten nakomen. Bij een bloedverbond bezegelden partijen in de oudtestamentische tijd hun relatie door een dier te slachten en te offeren. *“Beriet”* (ברית) betekent dan ook letterlijk *“snijden”*. In Gen. 15:7-18 lezen we over een bloedverbond tussen God en Abraham. Er moesten vijf dieren worden geslacht, doormidden gedeeld en de stukken tegenover elkaar worden gelegd. Er ontstond als het ware een doorgang, een weg van bloed. Daarna ging God Zelf als een vurige fakkel tussen

die stukken door en verteerde ze. Zó ook ziet God het huwelijk waarin twee mensen hun levens aan elkaar hebben toevertrouwd. Een verbond ten koste van hun eigen bloed, waarin Hij Zelf aanwezig wil en móét zijn om Zijn heilig vuur te ontsteken.

De ondertrouw

Vóórdat het huwelijk definitief werd gesloten, “verloofde” men zich eerst. Maar het is beter om, net zoals de Statenvertaling doet, het woord “ondertrouwd” te gebruiken (Hos. 2:18; Matt. 1:18), omdat het “verloven” zoals wij dat in Nederland kennen, geen echte rechtshandeling is en geen rechtsgevolgen kent. Terwijl de bijbelse “ondertrouw” (Hebr. “eroesién” – אֲרוּסִין) juist wel een overeenkomst is met vérstreckende rechtsgevolgen.

Over ondertrouw kunnen we o.a. in Deut. 22 lezen. Men ondertrouwde zich in Israël met elkaar. Op deze dag van “eroesién” (אֲרוּסִין) werd de verbintenis (de overeenkomst) écht gesloten en daarmee onvoorwaardelijk. Maar het huwelijkspaar was daarmee níét getrouwd in die zin, dat zij mochten samenwonen en sexuele gemeenschap konden hebben. Hoewel de huwelijksovereenkomst dus al definitief was. Zo was Jozef met Maria ondertrouwd zodat zij reeds zijn wettelijke vrouw was, maar zij woonden nog niet samen en mochten nog geen sexuele gemeenschap hebben (Matt. 1:18-20).

“Eroesién” (אֲרוּסִין) komt van het werkwoord “aras” (אָרַשׁ). Het betekent dat je bijvoorbeeld een wijngaard hebt aangelegd, maar nog niet de vruchten hebt genoten. Of je hebt een huis gebouwd, maar woont er nog niet in. Of je hebt een vrouw getrouwd, maar je woont nog niet samen. Pas op een later tijdstip werd het huwelijk definitief gesloten. Dan was het feest.

De jongeman besprak eerst de voorwaarden van het huwelijkscontract en de hoogte van de bruidschat met zijn eigen vader om er zeker van te zijn dat deze akkoord ging. Vervolgens ging hij of de bemiddelaar met een wijzak naar de vader van de jonge vrouw toe en deed zijn voorstel. De bruidschat was het belangrijkste onderdeel van het contract. Het was de prijs die de jongeman bereid was om voor de uitverkoren bruid te betalen (Gen. 34:12; Ex. 22:16-17; 1 Sam. 18:25). Het betalen van een bruidschat betekende in feite dat de bruid werd gekocht.

Zo zijn ook wij, als Gods Bruid, gekocht. Maar de prijs, de bruidschat, die God betaalde, was een ontzaggelijk hoge prijs. Die prijs was het Bloed van Jezus, Gods enige Zoon, dat vloeiende op Golgotha's kruis (1 Cor. 6:20; Openb. 5:9). En met dat Bloed werd het verbond bezegeld.

Als de voorwaarden van het contract en de bruidschat voor de vader van het meisje acceptabel waren, schonk de jongeman of de bemiddelaar een beker wijn in voor de geliefde. De wijn vertegenwoordigde de verbintenis om een bloedverbond aan te gaan. Het was zijn vraag: “Wil je met mij of de zoon van mijn opdrachtgever trouwen?”. Vervolgens wachtte hij af of zij het zou drinken. Als het meisje de wijn dronk, accepteerde zij het huwelijksvoorstel.

Het volk van Israël drinkt bij de paasmaaltijd vier glazen wijn als teken dat zij door God viervoudig werden vrijgekocht uit Egypte's slavernij en Zijn Bruid werden. Zij werden door God na het slachten van het paaslam uitgeleid, gered, verlost en als Zijn volk aangenomen (Ex. 6:4-6; 19:4-8). Dit wordt het Oude Verbond genoemd.

Toen Jezus het Nieuwe Verbond met Zijn discipelen sloot, bood ook Hij hen wijn aan. Want net als het Oude Verbond was dit Nieuwe Verbond een huwelijksverbond. God maakte de vervulling van Zijn Nieuwe Verbond met Israël afhankelijk van Zijn Zoon Jezus en in het bijzonder van Zijn vergoten Bloed. God werd vlees in de persoon van Jezus (Joh. 1:1,14) en kwam als Bruidegom naar het huis van Zijn Bruid Israël om een nieuw huwelijkscontract aan te bieden, waarin nu ook de heidenvolkeren zijn opgenomen. Want Jezus is de Messias, het Licht der heidenen. Hij is Immanuel, d.w.z. “God met ons” (Matt. 1:23; Luk. 2:29-32).

Hallelujah, prijst de Heer, wat een grote genade voor ons, heidenen!

Waarna dóór het drinken van de wijn de discipelen aan Jezus toonden, dat zij Zijn huwelijks-

aanzoek aanvaardden (Matt. 26:27-29; Mark. 14:23-25; Luk. 22:17-18). Merk op dat ook het Nieuwe Verbond in bloed, in Jezus' Bloed werd gesloten!

Dit gebeurde voor het eerst, toen de discipelen samen met Jezus de wijn dronken. Maar ook telkens als wij het Heilig Avondmaal gebruiken en de wijn drinken, bevestigen en accepteren wij Jezus' aanzoek (1 Cor. 11:23-26) en zijn wij onvoorwaardelijk aan Hem verbonden.

Vanaf nu was het jonge paar ondertrouwd, d.w.z. wettelijk getrouwd, hoewel nog niet klaar en in staat om als man en vrouw te leven. Omdat: 1^e) hun trouwing nog niet publiekelijk had plaatsgevonden, want God wenste dat de man zijn vrouw trouwde in de tegenwoordigheid van getuigen; 2^e) zij nog niet waren geheiligd; 3^e) hun woning nog niet gereed was. In die zin was hun status veeleer die van verloofden dan die van gehuwden. Het huwelijk werd pas later geconsumeerd in de fase van huwelijksviering.

Na het sluiten van de overeenkomst gaf de jongeman sieraden en andere giften aan zijn geliefde als teken van zijn liefde en een voortdurende herinnering, dat zij zijn speciale schat was. Zij was immers gekocht met een hoge prijs (Gen. 24:10,22,53; Ex. 22:16-17) en vanaf nu toegewijd aan en afgezonderd voor hem.

Net zo heeft Jezus Zijn Bruid overladen met gaven van de Geest. Te veel om op te noemen!

De tijd van ondertrouw, dus tussen het moment van ondertrouw en het moment van het huwelijk, was (ook bijbels gezien) een officiële periode van een bepaalde duur. Gedurende deze periode was bijvoorbeeld de aanstaande bruidegom vrijgesteld van krijgsdienst (Deut. 20:7). De periode van ondertrouw heet in het Hebreeuws "kidoesjien" (קִדּוּשִׁין) en betekent (heel bijzonder!) "heiliging en afscheiding met een bestemming".

De voorbereiding door de bruid

Na het vertrek van de jongeman of de bemiddelaar moest de aanstaande bruid speciale baden (Hebr. "mikveh" – מִקְוֵה) nemen als onderdeel van ceremoniële reinigingen om zichzelf te heiligen en gereed te maken voor haar aanstaande man.

Deze baden duiden op reiniging. Door waterdoop en Gods Woord. Efez 5:25-27 – "Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelfen voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelfen heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk."

Jezus wil dat wij, Zijn Bruid, ons reinigen en heiligen (1 Joh. 3:2-3; 1 Petr. 1:15-16), terwijl Hij naar het huis van Zijn Vader is gegaan om ons een woning toe te bereiden (Joh. 14:1-3).

De aanstaande bruid gebruikte de giften van de jongeman om zichzelf mooi te maken voor hem. Ze wist niet wanneer hij terug zou komen om haar te halen, maar zij veranderde haar hele leven, zodat zij gereed zou zijn als hij kwam. De voorbereiding om klaar te zijn, werd dé prioriteit van haar leven. En het moet de prioriteit van de Gemeente zijn om zich te tooien in de gaven van de Heilige Geest en te werken aan haar heiligmaking. Tótdat zij gereed is. Openb. 19:7-8; 21:2 – "Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.....En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is."

Als de bruid nu haar huis verliet, bedekte voortaan altijd een sluier haar gezicht. Zo wisten andere mannen dat zij reeds bezet was en ondertrouwd met degene die haar had gekocht. Zij was van hem. De sluier herinnerde ook haarzelf er aan, om zich gereed te maken.

De voorbereiding door de bruidegom

Voordat de jongeman (of de bemiddelaar) na de ondertrouwing naar huis ging, vertelde hij de aanstaande bruid dat hij weg ging om een woning voor haar te bereiden. En zodra hij gereed was, zo verzekerde hij, zou hij terugkomen om haar op te halen. Vanaf nu zouden de jongeman en het meisje elkaar niet meer zien, totdat hij terugkwam om haar te halen.

Zo ook Jezus en Zijn Bruid. Joh. 14:1-3 – *“Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.”*

Thuis begon de jongeman met het bouwen van de woning om samen met zijn aanstaande vrouw te wonen. Vaak was het een kamer die werd aangebouwd aan het huis van zijn vader. De jongeman werkte hard en zo snel hij kon, maar het was toch zijn vader die bepaalde wanneer de woning klaar was. Alles moest tot in de puntjes geregeld zijn, voordat hij zijn zoon toestond om zijn bruid te halen. En wanneer iemand aan de jongeman vroeg naar de datum van de bruiloft, dan zei hij: *“Dat weet ik niet, alleen mijn vader weet het”* (Mark. 13:32). Pas als de vader oordeelde, dat de woning klaar was, mocht de jongeman zijn bruid ophalen. Alleen de vader kende dus dat moment. Niet de jongeman en ook niet het meisje. Zo komt ook Jezus pas terug als Bruidegom als God de Vader het aangeeft. Wanneer dat is, weten wij niet. Het tijdstip dat Jezus komt om Zijn Bruid voor de bruiloft op te halen, weet alleen God de Vader. Maar wij moeten klaar zijn en waken (Matt. 25:1-13; 1 Thess. 4:13-17).

De aanstaande bruidegom wees ook twee van zijn beste vrienden aan om hem te helpen tijdens de huwelijksceremonie. Deze twee stonden bekend als *“de vrienden van de bruidegom”* (Joh. 3:29). Zij zouden o.a. functioneren als de vereiste twee getuigen bij de bruiloft. Eén van hen werd aan de bruid toegewezen om haar bij te staan en naar de plechtigheid te begeleiden. De ander werd aan de bruidegom toegewezen. Hij had een bijzondere taak wanneer het bruidspaar zich na de ceremonie in de woning terugtrok (zie hierna).

De huwelijksvoltrekking

Zodra de vader te kennen gaf, dat nu alles gereed was, haastte de jongeman zich op weg naar het huis van de bruid.

Soms kwam hij stiekem als een dief in de nacht en stal haar weg en bracht haar naar huis. De bruid moest dus altijd gereed zijn. Want nooit wist zij wanneer de bruidegom kwam. Voor het geval dat hij 's nachts zou komen, had zij altijd een olielamp langs haar bed staan, met de sluier en andere noodzakelijkheden. Ook de bruidsmeisjes waren gereed en wachtten af met voldoende olie voor de lampen in voorraad. Dan drong de jongeman het huis van het meisje binnen en nam haar en de bruidsmeisjes mee naar zijn huis toe.

Soms kwam hij niet stiekem, maar voor iedereen zichtbaar. Als de jongeman dan met zijn vrienden en metgezellen op weg was naar het huis van het meisje, werd er gewaarschuwd met een roep: *“De bruidegom komt”*. Ook werd er op een bazuin geblazen. En dan ging men op weg om de bruidegom te verwelkomen en binnen te halen.

In Matth. 25 staat een dergelijke gebeurtenis beschreven en hoe indringend zijn de woorden van Jezus, als Hij de tragedie beschrijft van de bruidsmeisjes die niet waakten. Niet gereed voor de komst van de bruidegom om hen naar het bruiloffeest te brengen (Openb. 19:9)! Matth. 25:6-12 – *“En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op, en bereidden haar lampen. En de dwazen zeiden tot de wijzen: Geeft ons van uw olie; want onze lampen gaan uit. Doch de wijzen antwoordden, zeggende: Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet*

genoeg zij; maar gaat liever tot de verkopers, en koopt voor uzelf. Als zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open! En hij, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet.”

Wederom thuis aangekomen vond dan onder aanwezigheid van veel gasten de huwelijks-ceremonie plaats. Hierbij moesten beslist tenminste twee niet met het bruidspaar verwante getuigen aanwezig zijn. Deze uiteindelijke sluiting van het huwelijk heet “nissoeïen” (נישואין) in het Hebreeuws. De betekenis van “nissoeïen” (נישואין) is “samenwonen, samenleven”. Het bruiloftsfeest te Kana in Joh. 2:1 e.v. is een voorbeeld van een “nissoeïen”. Tijdens de plechtigheid werd o.a. het huwelijkscontract overgedragen aan de ouders van de bruid onder toezicht van de twee getuigen.

Hierna ging het bruidspaar de nieuwe woning binnen. Zij bleven daar zeven dagen lang. Hier hadden zij gemeenschap met elkaar en werd hun huwelijksverbond bezegeld. Opnieuw overlaadde de bruidegom zijn bruid met geschenken. Ondertussen verzamelden de bruiloftsgasten zich buiten, terwijl de vriend van de bruidegom bij de deur van de woning wachtte. Het bloedverbond van het huwelijk werd bezegeld door het gebroken maagdenvlies van het meisje. De vriend van de bruidegom wachtte tot het moment, dat de bruidegom het laken bevekt met bloed aan hem gaf. Lees Deut. 22:14. Dan verklaarde hij dat het huwelijk zich voltrokken had, waarna het feest losbarstte. Man en vrouw waren nu één geworden.

Het bruiloftsfeest

Het feest van familie en gasten duurde zeven dagen lang, terwijl het huwelijkspar in de woning verbleef. Daarna kwam het paar tevoorschijn om aan hun huwelijksleven te beginnen. De bruid nu zonder sluier. Zij werden begroet en gefeliciteerd. Dan begon het hoogtepunt van het feest met zang en dans. Dit was het avondmaal gegeven ter ere van het bruidspaar.

Broeders en zusters, wij zijn allemaal uitgenodigd om aanwezig te zijn bij het Avondmaal van de Bruiloft des Lams. Wij zijn Jezus' Bruid én zijn tevens de gasten. Want het gaat Hem immers om een volk! Openb. 19:7-9 – *“Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods.”*

Maar de indringende vraag vandaag is echter of wij wel gereed zullen zijn als Jezus terugkomt. Daarom wil ik tot besluit nog twee bijzonderheden over de Joodse bruiloft aanstippen.

Tot slot

Van een gast werd geëist dat een bruiloftskleed werd gedragen. Het bijzondere is echter, dat dit kleed als een geschenk van de vader van de bruidegom werd ontvangen. Dat was de gewoonte, het gebruik! Op het feest verschijnen zónder het vereiste kleed was dan ook een grove blunder, zoals we in Matth. 22:11-13 kunnen lezen: *“En als de koning ingegaan was, om de aanzittende gasten te overzien, zag hij aldaar een mens, niet gekleed zijnde met een bruiloftskleed; En zeide tot hem: Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende? En hij verstomde. Toen zeide de koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn wening en knersing der tanden.”*

We zijn állen voor het feest uitgenodigd en aan állen is een bruiloftskleed beschikbaar gesteld. We zullen dan ook geen enkel excuus hebben als we zonder juiste kleding voor de Koning durven te verschijnen. Want ons bruiloftskleed is het smetteloze, reine kleed van

Jezus' gerechtigheid, waarmee Hij ons kleedt als wij onze zonden belijden, Hem aannemen en wedergeboren worden. Dat kleed is gratis. We kunnen niet zeggen, dat we geen geld hadden om dure kleding te kopen. Als we Zijn kleed niet dragen, is dat omdat we onverschillig zijn geweest. Omdat wij hebben geweigerd ons te kleden met de rechtvaardigheid van Jezus. Wij, de heiligen die tot de Bruid mogen behoren, worden op grond van Jezus' Offer gerechtvaardigd en niet door eigen werken, zoals we net lazen in Openb. 19:8.

Het laatste gebruik dat ik wil behandelen is aangrijpend en triest. Want als een geliefd meisje steeds weer de liefde van de jongeman afwees, dan bezocht hij 's nachts haar huis. Dan hing hij rondom de deur bloemenslingers op en strooide bij de drempel geurige bloemen. En hij deed nog wat anders, wat we lezen in Hoogl. 5:1-6 – *“Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honigraten met Mijn honig gegeten; Ik heb Mijn wijn, mitsgaders Mijn melk gedronken. Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten! Ik sliep, maar mijn hart waakte, de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen. Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen? Mijn Liefste trok Zijn hand van het gat der deur; en mijn ingewand werd ontroerd om Zijnentwil. Ik stond op, om mijn Liefste open te doen; en mijn handen drupten van mirre, en mijn vingers van vloeiende mirre, op de handvaten des slots. Ik deed mijn Liefste open, maar mijn Liefste was geweken, Hij was doorgedaan; mijn ziel ging uit vanwege Zijn spreken; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, ik riep Hem, doch Hij antwoordde mij niet.”*

De verliefde jongeman bestreek ook klink en grendel van de deur met heerlijk geurende mirre en dan klopte hij aan in de hoop dat zijn geliefde zou opendoen. Dit alles deed hij om te bewijzen, dat zijn liefde echt was. In schaduwbeeld zien we Jezus, de Hemelbruidegom, Die met de zoetbittere mirre als beeld van Zijn vreselijke lijden de deur van het hart van de Bruid bestrijkt. Hij hoopt met de geur van Zijn Kruisoffer haar hart, óns hart, te beroeren.

Broeders en zusters, in dit verhaal was de reactie van de geliefde bedroevend. Zij reageerde traag en liefdeloos. We lezen dat zij haar kledij had afgelegd om te gaan slapen. Dit wijst op lauwheid en ook op het afleggen van de geestelijke wapenrusting van Efez. 6:11-13. Zij streed niet meer voor de overwinning in haar geestelijk leven.

Maar tóch herstelde zij zich, want de Heilige Geest beroerde haar ingewanden. Zij werd ontroerd door het bittere lijden van Jezus voor haar zonden. Zij werd ontroerd door Zijn liefde. Maar zij was helaas te laat. Zij ging naar de deur en rook Zijn lieflijke tegenwoordigheid. Zij greep de deurklink en haar vingers dropen van mirre, van bewogenheid voor wat Hij voor haar had gedaan, het Offer dat Hij bracht. Maar helaas, Hij was reeds weggegaan.

Geliefde broeders en zusters, wat een ernstige waarschuwing voor ons! Want hoe vaak misachten wij toch Jezus' grote liefde. Daarom, als wij vandaag Zijn stem horen, laten we dan onze harten niet verharderen (Hebr. 3:7-8). Hij staat bij de deur van ons hart en klopt en wil binnenkomen. Openb. 3:20 – *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”* Begrijpt u, geliefde broeders en zusters, het avondmaal houden duidt op Zijn vernieuwd huwelijksaanzoek.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.

Wilt u meer over dit onderwerp weten, dan kan ik u de volgende boeken aanbevelen: “Joodse ritensymbolen” van Rabbijn S.Ph. de Vries Mzn, “Rosj Hasjana en het komende Messiaanse Koninkrijk” van Joseph Good, “Here Comes the Bride” van Richard Booker, “De Roos van Saron” van Wim Malgo.